

FEMEIA IUBITA-MARTISORUL DRAGOSTEI

GHEORGHE CONSTANTIN NISTOROIU

Taina nepătrunselor adâncuri ale ființei noastre se așează șoaptă cu șoaptă din focul albastru al ochilor Ei, amirosind a cer și lămâiță, ca o dulce sărbătoare a frumuseții și a binecuvântării.

Lumina Femeii iubite, trebuie lăsată să pătrundă în noi prin toate fibrele ființei, ca un alabastru, înveșmântându-ne simțirea și sângele, care freamătă de la începutul chemării, ca un candelabru de aur, ce cuprinde în brațele sale aurele Sfinților.

Mireasma și lemnul sfânt al cuvintelor Ei, murmurând negrăite împliniri, dezvelesc din pleoapele vesele ca un zbor de ciocârlie, aripa Ingerului păzitor, cu umbra lui sfântă în care își așterne bunătatea-i nemărginită.

În zâmbetul Ei, a înflorit primăvera... Superbă, ca vâslitul de cer în dimineața întâlnirii, arzând ample chemări în îmbrățișarea plină de foc și de grație, ce începe să cânte mai dulce precum privighetoarea.

În ochii Femeii iubite, ciorchinele își psalmodiază ruga fericită a lacrimilor cu bucuria ce arde tainic în noi, cu puterea harului sub aura soției, ce lasă în inimi flori înmiresmate pe cărările lungi de lumină.

Vorba Ei, îmbrăcată-n mătăsurii albe, diafane e Salcâmul înflorit ce-și așteaptă Albinele, dulcile ispite ca niște fete subțirele, e o apă lină, blândă, mângâietoare și curată în care ne primenim sufletul ca într-o lcoană.

Noaptea rochiei Ei e balul visurilor noastre ce coboară în râuri fierbinți, ca niște țândări de curcubeu... Serpuitoarele noastre cărări, caută urma ei de azur, încremenită-n fiorul arderii depline, în care punem sărutul rodului de văpaie.

Din pleoapele Ei, vor zbura ciocârliele dorului neînfrânt, ca ninsoarea cuvintelor îndrăgostiților, prinse-n cununa spicului de grâu, răsărit a genelor catifelate, pe care se prelinge refrenul cântecului de dragoste.

Flacăra Femeii iubite, arde nespuse de frumoasă în trandafirul privirii ei, preschimbându-ne gândurile în Brazi de argint, cuvintele în rodul parfumat al Viei și împlinirile în ani de mărgăritar.

Femeia Iubită este Patria cea Mică a bărbatului, așa cum Mama este Patria cea Mică a Neamului.

În icoana privirilor Ei, chipul nostru se revarsă în roua lacrimii, care suie susurând în Potirul plin de mireasmă, ce tremură ca Albinele cu aripile împovărate de miere și polen.

Surâsul Ei, înflorește Pământul. Cântecul Ei, înmiresmează Cerul. Iubirea Ei, vibrează Dumnezeirea.

Femeia Iubită este un profetic Poem, în care crește sublimul fruct al Dragostei, ce cuprinde toată aurora cerului, în tremurul obrazilor angelici de fecioară.

Toate clipele noastre îi destăinuie Chipul pictat de iubire, adieri de azur peste Zorii mândrii și îmbujorați ai Dimineții de aur, ce sărută pământul pașilor Ei.

Femeia Iubită este ca o nesfârșită rugăciune a luminii cântecului, glorioasă obârșie în care se înfășoară pământul sfânt al Vetrei, prundit cu atâta veșnicie.

In chipul Ei sunt mângâieri de lumină și sufletul însetează cu răsărituri de zori, ce încântă inima sfioasă ca sânul de piersică al fecioarei, aflată pe prispa chindiei.

Râsetul Ei e o cunună de umbre dumnezeiești, brodată cu safire de dor, ce cată să ne prindă în undița surâsului ei angelic.

Plânge materia în tremurul ei. Plâng cuvintele noastre în dulcea binecuvântare a cerului. Plânge Bucuria întru începutul fără început și sfârșitul fără sfârșit al Iubirii Ei.

In amiaza iubirii Ei, ne vom împreuna căldura mâinilor în atingerea lor grațioasă de Păun, ne vom împrumuta privirile ca Geana zării ce închide ispita unei zile bogate și ne vom dăruia buzele într-un Potir al cuminecării.

Femeia iubită e nemărginirea Verde de primăvară, pe care sufletul înflorit tinde s-o cuprindă, trecând peste prag inima arzătoare, cu iureșul eternei goane de sărut.

O încrengătură de fragi de lumină stă pe umărul Ei nins de bujor, alunecând într-un șirag de Balade, ca Doina unei miraculoase viori.

Luna îi țese din Borangicul ei lile anotimpurilor.

Femeia iubită, pogoară asupra-ne taina unui mare simbol.

Femeia iubită, prin Taina ei religioasă: Fecioara-Femeie-Mamă este cel mai frumos Dar, pe care Atotcreatorul Dumnezeu, L-a făcut creației Sale, prin veșnicia frumuseții ei spirituale.

Gura Ei e pecetluită cu Dor.

In ochii Ei a răsărit întâia oară Soarele.

In gândul Ei, scânteiază nourul, fald cu fald ca zâmbetul Mirelui.

Din Sufletul ei, Marea se întoarce să toarcă pe țarm fuiorul supraluminatei profunzimi.

In Sufletul ei se îmbrățișează Dragostea cu Frumosul.

Sufletul Ei e un Duh de lumină, vesel, fericit și blând.

Sufletul Ei e mireasma sfântă a cuvintelor.

Sufletul Ei e Dumbrava minunată a oricărei bucurii.

Sufletul Ei e Floarea uriașă, ce ritmic se desface în petale de nimb.

Sufletul Ei, paște Turmele zorilor, când înmugurește ziua.

Sufletul Ei e Toiagul care înverzește inserarea.

Sufletul Ei e Fântâna cu apă vie a bărbatului ales.

Sufletul Ei e Roua din palmele copilului.

Sufletul Ei se îmbracă în hlamida mărturisirii Dorului, ca o mărturie a Iubirii.

Sufletul Ei este un Univers răvășit de cele mai simple și mai tulburătoare minuni.

Sufletul Ei e Cuvântul care înflorește.

Sufletul Ei e o Vioară suavă, care încântă toate sărbătorile inimilor noastre.

Sufletul Ei e un amestec de copil, de floare, de porumbiță, de Inger, imn albastru de smerenie și rugă.

Si totuși, în Sufletul ei s-au înecat toate Apele de plâns.

(Vineri-6 Martie+Sf. 42 de Mc. Din Amoreea. Tg. Neamț